

Fénysugár

Evangéliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fében Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

Uram, ments meg minket! Máté 8:25.

Nem tudjuk, hol és mikor ér utol a halál. Mi magunk nem tudjuk életünket a halál ellen bebiztosítani. A halál erősebb az embernél. Erősebb az emberi akarásnál. Hosszú évekkel ezelőtt azt mondta az orvos édesapámra, hogy »csak azért nem halt meg, mert nem akart meghalni«. Évekkel később mégis meghalt. Erősebb a halál a szeretetnél. A legmélyebb szeretet sem képes a távozót visszatartani a sír széléről. A halál erősebb az életnél... Életbiztosítási kötvény is csak pénzt biztosít halál esetére, de nem védi az életet a halál ellen... Naponta száz és ezer veszély fenyegeti életünket. Szobánkban ülünk, családi körünkben töltünk néhány boldog percet, de egy pillanat alatt megreng a föld, megrendül a ház, összedőlnek a legszilárdabb falak s ami élet volt, rommá lett... Kilépünk az utcára, hogy mindennapi szolgálatunkat végezzük, szívünk telve vágygal, szeretettel, örömmel, agyunk termeli a tervekét, keresi a megoldásokat megoldatlan problémákra, de íme egy autó váratlanul kifordul egy utcából, vagy egy fékevesztett ló száguldva jó, vagy egy cserép leesik a háztetőről, s ami élet volt, helyt adott a halálnak... Évek óta élünk, harcolunk, szenvedünk jobb jövőért, egyéni és nemzeti jobb jövőért, igazi békéért, háborús lehetőségek megszüntetéséért, de íme itt a háború, mely immáron közvetlen közletről is fenyeget bennünket, áldozatokat követelve, mely áldozatok elől kitérnünk nem lehet és nem szabad: amikor nép, nemzet, haza élete életünket követeli, tudnunk kell meghalni. Háború van, háborúban pedig olcsó a drága élet... Egészségesek vagyunk. Mondogatjuk is, hogy soha még semmi bajunk nem volt — ha mondhatjuk — de íme ránk fú egy járványos betegség szele, mely széllel megbírkózni ember képtelen, s ahol élet volt, ott a halál arat. Valóban nem tudjuk, hol s mikor ér utol a halál.

Milyen ingadozó, értelmetlen, félelemteli hát az életünk! Ha erre az életre s a mi emberi mivoltunkra nézünk, csak azt sírhatjuk s jajgathatjuk bele e világba: elveszünk! Bármely pillanatban elveszhetünk. Nincs mentség a számunkra. Nincs az emberi akarás vagy hatalom, mely megtarthatna. Nincs az a tényező, mely gátat szabna a hömpölygő halál-ártnak. Apokaliptikus idők szele csapja meg arcunkat s apokaliptikus halálveszedelem árnyai nehezdednek ránk. Elveszünk...

De mi nem erre az életre s nem emberi mivoltunkra, hanem az Úrra nézünk. Az Úrra, aki Úra emberi életünknek; Úra a földrengésnek, az autonának, a száguldó lónak, a háztetőnek, a háborúnak, a betegségnek. S Úra a halálnak. Az Úrra nézünk és Hozzá kiáltunk, mégha »alvónak« találtuk is. Hozzá kiáltunk, mert az »alvó« Úr is élő és mindenható, szerető és könyörülő Úr. A mi Urunk, akinek köze van életünkhez, mert az Övé az. Szerzett jupon, vérdíjon szerzett jupon az Övé. Köze van hozzá. Jobban ügyel rá, mint mi magunk. Hatalma van felette.

S a halálra se nézünk. Halál mit árthat nekünk? Nem féltjük életünket a haláltól, mert a halálnál hatalmasabb a mi Urunk? S mert a halál nem a legrosszabb. Nem is rossz. Ami az Úrhoz visz, nem rossz, a halálon át pedig az Úrhoz megyünk. A halállal szembenézve is az Úrra nézünk.

Ha erre a mi Urunkra nézünk, elfogy a kiáltásunk, a remegésünk, az aggodásunk, az életféltésünk. S ránk terül a nagy csendesség: Isten békességének cserdje.

Lőn nagy csendesség.

Tengeri hajó fedélzetén állok. Szemem a tenger végtelen, mozdulatlan tükrét nézi. Szinte fáj, amint a hajó orra belevág a síma tükörbe és felszántja, felsebzi annak csendességét. A habok tajtékozva keresik régi helyüket és visszafeküsznek oda.

Egyszerre szél támad körülöttünk. A nagy hajót könnyű gyermekjátékként dobálják ide-oda a febőszült habok. Minden recseg-ropog, imbolyog. Riadt tekintetű, sápadt arcú, verejtekés homlokú emberek keresnek egy szilárd pontot, de hiába, a hajón nincs. Rájuk nézek, lefelé nézek a habokra, — nincs menekülés? Fölfelé nézek és meglátom az egy szilárd pontot...

Életem hajója csendes vizeken siklott tova. Szemem be sokszor nézte életem tengerének tükrét. Jött a szél, vihar korbácsolta föl körülöttem a vizeket. Be sokszor tajtékoztak a habok, recsegett-ropogott, imbolygott minden! Be sokszor törhetett volna fel szívemből a kiáltás: »Uram, elveszek!« De Isten Igéje szólt és én megértettem. »Ha elveszek, hát elveszek«, így szólt Eszter, aki pedig nem ismerte még Őt, kiért én elvesznék készen és örömmel, de aki megtart és elveszni nem enged.

Fölfelé nézek és meglátom — Uram kegyelme, hogy megláthatom — az egy szilárd pontot, amely soha meg nem inog, az ő keresztjét. És az ő keresztje — az én keresztm.

»Meváltómnak keresztjén bizton vagyok, tudom.«

Dr. F. M. d. f.

Béke vár...

Béke vár Tebenned, teljes béke.
Béke vár a Pásztor hű kezén.
Béke vár kegyelmedtől vezérlve,
Béke vár már itt a földtekén.

Béke vár az ellenség tüzeiben.
Béke vár: Szemem csak feltekint.
Béke vár: Elűződ ellenségem.
Béke vár: Enyém a csend megint.

Béke vár, nehéz is itt ösvényem.
Béke vár, borús is kék egem.
Béke vár Jézus szeretetében.
Béke vár mindenhol szüntelen.

Béke vár zürzavar közepette.
Béke vár, mert mégis győző a hit.
Béke vár: Elég az ő kegyelme.
Béátóm már a menny egy része itt.

Teljes e csend, e nyugalom,
bár útam mélységes éjen visz át.
Jézus, Megváltóm van velem mindig,
Ugy őriz Ő, mint Pásztor a juhát.

Németből.

Kórházi visszaemlékezés.

Mióta az Úr szolgálatában állok, már sokféle munkában vehettem részt. Így kórházi munkában is.

Bármily félelmes helynek tartják is egyesek a kórházat, sok áldásnak lehet színhelyévé, ha az odakerülőeknek figyelem testi nyomorúságukról reáterelődik a lélek betegségére: a bűnre, s ha oda tudnak fordulni az Úr Jézushoz, aki így szól mindenkihez: »Akarsz-e meggyógyulni?« Sokan nem értik meg Isten magasabb céljait azzal, ha őket egy időre a csendbe kényszeríti, de vannak olyanok is, akik előbb vagy utóbb, de megértik az Úr Jézus fenti kérdését és tudnak örömteli »Akarok«-kal felelni reá.

Ilyen volt az a fiatal leány is, aki mindkét lábára bénán került be a kórházba. A jövőre vonatkozó terveit látta keresztülhúzva betegsége által s ezért zúgolódó szívvel fordult nem egyszer Istenhez keserű »miért«-jeivel. Mindenképpen csak meggyógyulni szeretett volna. Hiábavalónak látszott az ápolótestvér minden szeretetteljes igyekezete, amellyel figyelmét Isten Igéjére s a testiéről lelki dolgokra akarta terelni. De az imának nagy hatalma ebben az esetben is bebizonyosodott, szíve vágyódása kezdett lassan az Úr Jézus felé fordulni. Szemmel látható csodálatos átalakulás ment rövid idő alatt végbe az életében. A mindenáron meggyógyulni akaró leány, megnyerve bünei bocsánatát, már boldogan tudott meghajolni Isten akarata előtt. Zúgolódás helyett hála töltötte el szívét az Úr iránt, aki olyan türelmes volt hozzá hat éven át, hogy lelkét megmentse. Ha kérdezték tőle, hogy hogyan van, már nem panaszkodott, hanem hálás volt mindenért. S hogy ez nem pusztá szó volt ajkán, ragyogó arca bebizonyította. Az Úr győzött életében, megtörte kemény szíve ellenállását. Hamarosan haza is vitte őt az Úr, miután a szenvedések által elkészíthette az örökévalóság számára. A halál is bizonyágtétel, boldog hazamenetel volt. — Ime egy élet, amely kórházi betegágyon megismerté a bűnösök Megváltóját, a lélek Orvosát, az Úr Jézust és békeességben szállt a sírba.

Ha a sok-sok megnemértés és hiábavalónak látszó fáradozás után egy-egy ilyen eset adódik, hálával kiált fel a lelkünk: »Az Urért élni és dolgozni érdemes!«

B. O. d. t.

A megváltó munkája csak úgy jöhetett létre, hogy: „Isten az ő tulajdon Fiának nem kedvezett“. A te megváltásod is csak úgy válik tehetővé, ha saját életednek nem kedvezel.

Az Úr szerel.

Hogy »az Úr szerel«, azt sokan nem bírják kétségbe, különösen akkor, ha körülöttük csend van. De tudják-e akkor is, mikor az Úr megpróbáltatásokat, nehézségeket, szenvedéseket enged meg az életükben és amikor az ellenség tombol körülöttük? Ez már nehezebb. Ha tudjuk, hogy az Úr szerel, akkor jöhet bármikor vihar körülöttünk és a vész mindent lenyelni fenyegethet, csendben tudunk maradni, mindent az Úr kezéből véve.

A közelmúltban hallottam a következőt: Egy ember évekel ezelőtt eltörte a lábát és emiatt fájdalmi voltak és nehezebb munkát nem tudott végezni. — A pava elpusztult. — Tizenkét éves fiának izsga alkalmával egyik osztálytársa úgy rugott a fejét, hogy agyvérzést kapott és meghalt. — Mikor mindezt végighallgattam, önkénytelenül arra gondoltam, rajjón megérti-e az Urat a nehézségek és megpróbáltatások által? Bár meglátná, hogy az Úr az azáltal is csak szereti és avát munkálja. — Azután megláttam ezt az embert. Az egész megjelenése nyugodt, békés volt. Nem látszott rajta, hogy zúgolódnék az Isten ellen, aki így belelyult az életébe. Megértette, hogy az Úr szereti s így mindent az Ő kezéből fogadott, hálát adva az Úrnak mindenért. Tudta, hogy Ő mindennel a javát munkálja, ha táj s ha nehéz is.

Vajjon te tudsz-e hálát adni minden nehézséért, minden megpróbáltatásért? Hálát tudsz-e adni lecsendesedett, békés szívvel, ha szüleid, testvéreid koporsójánál állasz? Próbáld meg! Az Úr téged is szerel. *D. J. d.t.*

Ó Atyám!

Egy tengeri hajót utolért a vihar. A hullámok átsaptak a fedélzeten s a bator kapitány előkészítette a legrosszabbra az utasokat. Egy sápadt asszony kis gyermekkel a karján nyugodtan állott a fedélzeten. Négyéves kis fia a ruhájába kapaszkodott. A gyermekben se látszott félelem. »Nem félsz, kisfiám?« — kérdezte egy úr a kis fiút. »Nem szeretem a vihart« — súgta a kis fiú, »de hiszen az anyám velem van.« — »Nem fél?« — kérdezte ugyanaz az úr a gyermek anyját. Ez fejét rázva az égre nézett és így szólt: »Isten kezében van a vihar is, uram, nem félek, mert Ő Atyám!« Ez a nagy bizalom mély benyomást tett a kérdezőre annál is inkább, mert rövid időn belül a hajó partot ért.

Mit féltel, óh kicsinyhitűek!

Ne nézz magad körül, se hátra, se előre. Ne nézd, hogy kinek mondja ezt az Úr. Te vagy a kicsinyhitű, aki már anyji kegyelmét tapasztaltad meg az Úrnak. Már annyiszor nyújtotta feléd megmenő kezét és te mégis mersz kételkedni!

Az Úr felel.

1860-ban nagy vihar ért utol egy tengeri hajót. Már már bizonyos volt, hogy mindnyájan elvesznek. A hajó személyzete és az utasok kétségbeesetten várták a véget. A kapitány is halálsápadtan állt a kormányánál. A szemében halálfélelem tükröződött. Az utasok között volt egy apa, anyja és több gyermek. Az egyik gyermek látva az utasok rémületét, az anyjához ment, akinek az ölében tanult meg imádkozni és hangosan így szólt: »Edesanyám, miért nem imádkozunk?« Anélkül, hogy a gyermek feleletet várt volna, térdreborult és hangosan kérte az Urat, hogy könyörüljön rajtuk és mentse meg őket a fenyegető veszélytől. A fedélzeten levők figyelték a gyermek imáját és nem egy szívből fakadt fel ugyanakkor imádság. Amikor a gyermek befejezte imáját, azzal a bizonyossággal kelt fel térdéről, hogy imája meghalgatásra talált. Ragyogó arcával nézte a tengert és hite nem szegyenült meg. Néhány perc múlva a vihar elcsendesedett. Csoda történt! A legkeményebb szívek is elhitték.

„Olyannak láták az ő orcáját, mint egy angyalnak orcáját.“

Apost. csel. 6: 15.

Egy fiatal ember keresztyén összejövetelre ment s végighallgatta az órát. Amit ott mondtak, az nem tett reá különösebb benyomást, annál inkább a szónoknak arca, amelyen Isten dicsősége tükröződött vissza. Szívében menekülés utáni vágy támadt. Nem sok idő múlva ő is az Úr Jézus tulajdona lett és most Isten országának hűséges munkása.

★

Valaki, akit Isten súlyos szenvedéssel próbált meg, így szólt egy ismerőshöz: »A városba menet gyakran utazom az édesapjával. Be sokszor vigasztalt már meg, amikor nagyon gyáva és összetört voltam, egy-egy jó szóval! De ha egy szót sem szólt, akkor is csak az arcára kellett nézнем és már ez is vigasztalás volt számomra.«

Nem nehéz ott a szenvedés, ahol az ember Urban pihen és az Ő kezét látja mindenben.

Aki már itt a földi életben megtanult elégedett lenni, azé már itt a menny.

Adjunk át mindent Néki, akkor békén növekedésének nem lesz vége.

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Febr. 1. Zsolt. 93. Lk. 9:1—9. Erőt és hatalmat adott az Úr Jézus tanítványainak, amikor kiküldte őket az Evangéliumot hirdetni és betegeket gyógyítani. Az Evangélium hirdetése és a gyógyítás — egyik a másikat támogatta. Mindkettőre nagy szüksége van ma is a büntöltetéstől megmentetteknek.

Febr. 2. Máté 8:23—27. Róm. 13:1—10. Ján. 4:31—42. Róm. 7:7—16. Lk. 9:10—17. Könnyen elfelejtették volna a tanítványok, hogy az Úr övezte fel őket erővel és hatalommal. Az Úr nagy kegyelme, hogy nem hagyta őket magukra, pusztá helyre ment velök, hogy jobban megértsék, hogy a maguk ereje semmit nem ér, sőt azt félre kell tenni, hogy az Ő erőinek hordozói lehessenek.

Febr. 3. Zsolt. 10. Lk. 9:18—27. Mily érthetetlen, mily balgaság az Urat és az Ő evangéliumát szégyelni. Mégis milyen sokan vannak, akik vágyakoznak az Úr után, szeretnék Őt követni, de félnek a világtól, a világ gúnyolódásától. Nem merik magukra venni a keresztet, nem merik követni az Urat. Mily nehéz lesz ezeknek egyszer megállni az ítélet napján!

Febr. 4. I. Sám. 14:1—14. Lk. 9:28—36. Jézus imádkozott, bizonyára az előtte álló nagy dologról, a szenvedéséről és haláláról beszélt menyei Atyjával. Kimondhatatlanul nagy és nehéz volt a feladat, de Ő kész volt Atyjának akaratát teljesíteni, önként vállalta a keresztet. Vajjon hogy tudsz engedni te a szenvedés és nehézségek között?

Febr. 5. I. Sám. 14:15—30. Lk. 9:37—45. A sokaság félelemmel és csodálattal nézte az Úr gyógyítását. Ő maga arról beszélt tanítványainak, hogy »az embernek Fia emberek kezébe adatik«, a szenvedés útját nem kerülheti el. A tanítványok nem értették meg az Urat, elfoglalta szívüket a dicsőség utáni vágy.

Febr. 6. I. Sám. 14:31—45. Lk. 9:46—50. A rangvita ma is megvan Isten gyermekeinél. Nem tudnak engedelmes eszközökké lenni az Úr kezében, mert azt nézik, mennyivel nagyobbak, különbek a másíknál. — Nem az erő, nem a tudás, hanem a gyermeki alázatosság tehet nagygyá Isten előtt.

Febr. 7. I. Sám. 15:1—11. Lk. 9:51—56. Ma is sokszor tapasztalhatjuk, hogy az ember tüzet szeretne kérni az ellenségre. Elfeledkezik arról, hogy Jézus tanítványai nem lehetnek bosszúállók, éppen az van rájuk bízva, hogy a szeretet hordozói legyenek.

Febr. 8. Jer. 9:22, 23. Lk. 9:57—62. Az Úr elhívta tanítványait: kövess engem. A hívás ma is hangzik, a felelet ugyanaz mint régen: »igen, majd«. Az Úr azt akarja, hogy azonnal engedj Nekik. Ha hát-

ra nézegetsz, ha a világot keresed, nem vagy alkalmas az Ő országára.

Febr. 9. Máté 20:1—16. I. Kor. 9:24, 27. Lk. 10:38—42. Fil. 1:27—2, 4. Lk. 10:1—16. Az Úr felhasználja erőteljen, gyenge gyermekeit az Ő országá munkájában. A 70 tanítványt megbíztatta, hogy Isten védi őket és gondot visel róluk. Sietniök kell, az idő kevés. Nyomatékosan kell figyelmeztetniök az embereket: elközelgett az Isten országa.

Febr. 10. Zsolt. 11. Lk. 10:17—24. Az Úr Jézus féltő szeretettel figyelmezteti a visszatért tanítványokat. A hatalmat Ő adta nekik a szolgálatra, maguktól nem tehettek volna semmit. Jó nekünk is megiszívlelni az Úr figyelmeztetését, mikor elfeledkezünk arról, hogy erőteljen, gyenge eszközök vagyunk csupán.

Febr. 11. I. Sám. 15:12—23. Lk. 10:25—37. Az irgalmas samaritánusban olyan embert mutat be az Úr, aki nem sajnálja erejét, idejét és pénzét áldozni, hogy a nyomorúságban levőn segítsen. Mit teszel te felebarátodért?

Febr. 12. I. Sám. 15:24—35. Lk. 10:38—42. Boldog az a ház, amelynek az Úr Jézus a legbizalmasabb barátja. A mindennapi élet gondjában megfáradt embert csendes beszélgetésre hívja magához, az ellentéteket elsimítja s figyelmezteti az egy szükségesség dologra.

Febr. 13. I. Sám. 16:1—13. Lk. 11:1—13. Nagy erőt, hatalmat adott az Úr gyenge, gyarló tanítványainak, mikor imádkozni tanította őket. Nyitva a szentély ajtaja, szerető menyei Atyánk nemcsak elfogadja, de várja, hogy kérjünk Tőle. Soha nem utasítja vissza gyermekei kérését, ha az lelkük javát szolgálja.

Febr. 14. I. Sám. 16:14—23. Lk. 11:14—28. A rosszindulatú farizeusok Jézus cselekedetében nem az isteni erő kiadását, hanem ördögi hatalmat kerestek. Nem akarták meglátni, hogy érkezett hozzájuk Isten országa.

Febr. 15. Ámos 8:11—12. Lk. 11:29—36. Az Atya az Úr Jézus Krisztusban adta nekünk az igazi menyeyi jelt. Ezt mindenki megláthatja, akinek a lelki szeme nyitva van az igazság meglátására. A bűn szeretete megakadályoz bennünket az igazság megismerésében.

K. E. d. t.

Szeretettel kérjük mindazokat a kedves Olvasóinkat, akiknek előfizetése a múlt év végével lejárt, hogy azt a mellékelt csekklap felhasználásával megújítani sziveskedjenek. Emlékeztetőül mostani számunkra ráteszük az „Előfizetése lejárt“ — bélyegzőt. A lap előállítás költségeire való tekintettel az előfizetési díjak pontos be- küldését minden kedves Olvasónktól ismét- telten kérünk kell.